

„Însoțitorul meu a spus...”

26 septembrie 2004

Gili Cârstea

...dar nouă nu ne vine să credem că el are dreptate.

În tumultul sesiunii din 1888, Însoțitorul divin al servei Domnului a avut o misiune grea. Lumină nouă se revărsa din cer pentru pregătirea finală a rămășiței, oștile întunericului pregăteau contra-ofensiva, dar poporul ales dormea. Erau plini de bucurie că au „tot adevărul” iar tot ce lipsește ar fi creșterea volumului astfel ca solia adventă să fie auzită cât mai departe. Nici prin cap nu le trecea cât de superficială ar putea fi credința lor despre întreita solie îngerească, pe care doreau să o ducă lumii.

Însoțitorul a fost obligat să intervină din nou:

„Nu sunt decât puțini cei care înțeleg solia îngerului al treilea; și totuși, aceasta este solia pentru acest timp. Este adevăr prezent... Însoțitorul meu a spus: „Mai este multă lumină care trebuie să strălucească din Legea lui Dumnezeu și din evanghelia neprihănirii. Această solie, înțeleasă în adevăratul ei caracter, și proclamată prin Duhul, va lumina pământul cu slava ei” (Manuscris 15, 1888).

Unde este „lumina multă” care urma să strălucească din lege și din vestea bună a neprihănirii? De ce nu reușește biserica să înțeleagă și să aprecieze, în 2004, solia „în adevăratul ei caracter”? De ce nu se întrebă păzitorii luminii ce s-a întâmplat cu „lumina multă” despre care vorbea Însoțitorul în 1888? Cui folosește să stăm la vechile hotare, când Hristos a trimis Însoțitorul să ne spună că mai există multă lumină pe care urmează să o primim? Când ne vom hotărî să facem din „Domnul, neprihănirea noastră” singurul subiect de pe agenda bisericii? Când ne vom da la o parte din drum, astfel ca solia neprihănirii lui Hristos să poată ajunge la gloatele planetare pe calea consacrată?

Indispoziția de a lua în serios o asemenea serie de întrebări nu înseamnă altceva decât o sfidare deschisă a avertizării Însoțitorului. Indolența noastră prezentă spune cerului că noi nu credem afirmația exagerată a îngerului. Indirect, Hristos este făcut mincinos în fața universului spectator. Sau poate așteptăm să se coboare din cer un înger cu lumina multă pe o tavă de aur, lumină pe care o disprețuim de un secol.

După 1888, Spiritul Profetic devine aproape obsedant la acest subiect:

„Tot mai multă lumină trebuie să strălucească peste noi” (RH 18 iunie 1889)

„Există adevăruri vechi, și totuși noi, care urmează să fie adăugate comorii cunoștințelor noastre. Noi nu înțelegem și nici nu experimentăm credința așa cum ar trebui” (RH 25 februarie 1890).

„Noi am auzit vocea Domnului mult mai clar în solia care a fost prezentată în ultimii doi ani... Abia am început să avem o slabă licărire despre ce înseamnă credința” (RH 11 martie 1890).

„Cu dragoste și cu teamă spun celor în fața cărora stau astăzi (delegații la sesiunea Conferinței Generale din 1890) că există multă lumină pentru noi, și că odată cu primirea acestei lumini vor veni mari binecuvântări” (Ms. 36, 1890).

„Nici pentru o clipă nu va trebui să credem că nu mai există lumină nouă și adevăr pentru noi ca popor” (GW 92).

Însoțitorul a vorbit. Este astăzi cineva dispus să creadă spusele lui?

***